PACE BIRUITOARE

---

de Paul J. McAuley

Într-o zi, aproape la un an după ce Carver White începuse să lucreze pentru compania de transport a domnului E. Z. Kanza, acesta îi spuse că vor merge împreună într-o mică excursie, prin coridor, până pe Ganesh Five. Era singura rută interstelară a companiei, o rută lăturalnică până la o bază părăsită, prin care se făcea aprovizionarea, se aduceau navete pline cu resturi din utilajele dezmembrate, transportând muncitori încoace şi încolo. Carver credea că domnul Kanza se gândea să-l promoveze de la serviciul de întreținere la munca de la bordul navei şi că vroia să vadă dacă avea calitățile necesare. Dar nu era aşa.

Ganesh Five era un sistem binar, o stea K1 obişnuită şi o pitică maro, care orbitau una în jurul celeilalte, la o distanță de şase miliarde de kilometri, aproximativ echivalentul axei mari a orbitei lui Pluto în jurul Soarelui. Steaua Kl, Ganesh Five A, avea o mică centură de asteroizi în zona populată, cei mai mari bolovani fiind planoformați cu mii de ani în urmă de Boxbuilders, şi o singură planetă, una gigantică, din gaz metan, botezată Sheffield de către Brit, cel care făcuse pentru prima dată harta sistemului. Planeta avea inele impresionante de apă şi gheață, un grup de luni mici şi nu mai puțin de patru intrări în găurile de vierme. Din acest motiv, acolo se stabilise dispozitivul de apărare din timpul războiului dintre Alianță şi Colectiv.

Sistemul fusese ocupat de Colectiv la începutul războiului şi una dintre găurile lui de vierme făcea legătura cu un lanț ce includea sistemul New Babylon al Colectivului, iar alta dădea în teritoriul Alianței. Astfel, sistemul a devenit o stație importantă ca zonă de realimentare, având o platformă mare pentru andocare pe orbita planetei Sheffield, cu rețele de tuneluri şi silozuri îngropate pe câteva dintre luni. Acum, la doi ani de la înfrângerea Alianței, singurii oameni care trăiau acolo erau angajații companiei de salvare, care demontau docurile şi silozurile, şi o mică garnizoană a Flotei.

Carver White împreună cu Kanza au zburat acolo cu cea mai mare navă de transport a companiei, ducând opt pasageri, un mic remorcher şi diferite echipamente de tăiat şi demolat. După ce au andocat, Carver a fost lăsat să aştepte în navă şase ore, până când, într-un sfârşit, Kanza i-a transmis să-şi mişte fundul până la garnizoană. Un soldat l-a escortat pe Carver într-un birou cu o fereastră care dădea spre docurile ce se întindeau departe, în lumina crudă a soarelui, până la semiluna verde a planetei Sheffield şi la punctele strălucitoare de la trei luni aliniate după marele arc al inelelor sale. Această minunată privelişte a fost primul lucru pe care Carver l-a văzut când a intrat în cameră; apoi i-a văzut pe domnul Kanza şi pe ofițerul Flotei, tolăniți în fotoliile de lângă fereastră.

Ofițerul era locotenent Rider Jackson, aghiotant al comandantului garnizoanei. La cei douăzeci şi ceva de ani ai săi, poate cu un an mai în vârstă decât Carver, avea fața slabă, palidă, ochii de un albastru strălucitor şi figură imperturbabilă. Îl întrebă pe Carver despre navele pe care le pilotase şi numărul orelor de zbor din serviciul Flotei Alianței. L-a chestionat îndeaproape în legătură cu ce s-a întâmplat, după ce soldații Colectivului au

urcat la bordul schilodit al navei sale de transport, apoi despre lupta corp la corp de pe coridoare şi din cale, cum a leşinat el din cauza sângelui pierdut şi cum s-a trezit prizonier de război în nava spital a Colectivului. Alianța a capitulat şaizeci şi două de zile mai târziu, după ce pierduse două flote de luptă şi mai mult de cincizeci de sisteme planetare. Până atunci, Carver fusese stabilizat şi vândut ca muncitor cu contract la fabrica de medicamente de pe New Babylon.

– Nu i-ai spus ofițerului că eşti inginer de zbor, zise Rider Jackson.

– I-am spus numele meu, rangul şi numărul. Era tot ceea ce trebuia să ştie.

Carver era prea mândru pentru a întreba despre ce era vorba, dar era destul de sigur că avea legătură cu dificultățile financiare ale lui Kanza. Toți cei care lucrau pentru el ştiau că avea probleme. Făcuse împrumuturi pentru a-şi extinde mica sa flotă, dar nu găsise suficiente afaceri noi pentru a-şi achita datoria, iar creditorii se năpusteau acum la el.

– Cred că-ți imaginezi că ar fi trebuit să fii trimis acasă, continuă Rider Jackson.

– Noi asta am făcut cu prizonierii de război.

– Pentru că tabăra voastră a pierdut războiul.

– Noi i-am fi trimis acasă chiar dacă am fi câştigat. Alianța nu tratează oamenii ca pe proprietăți.

Lui Carver începea să-i placă Rider Jackson. Părea tipul de om care prefera o discuție deschisă in locul exagerării şi eschivării, un om care ar spune adevărul chiar dacă nu era convenabil şi confortabil. Poate că de aceea fusese trimis în această fundătură, gândi Carver; ofițerii sinceri au tendința de a-şi distmge cariera răspunzând superiorilor.

– În cazul în care căutătorul meu de date nu i-ar fi descoperit dosarul şi nu i-ar fi dat de urmă, ar fi lucrat încă în fabrica de medicamente, spuse Kanza.

Rider Jackson îl ignoră şi se adresă lui Carver:

– Tu ai un frate. Şi el a servit în Flota Alianței.

– Asta nu e treaba dumneavoastră, spuse Carver.

– Oh, aflã că e chiar treaba mea, zise Kanza. E. Z. Kanza era un bărbat solid, cu capul ras şi o barbă scurtă, aranjată ca un vârf ascuțit. îi plăcea să creadă că e un tip imparțial, comod, dar afişa majoritatea viciilor obişnuite ale oamenilor cărora li s-a dat prea multă putere; era arogant şi irascibil, iar după zâmbetul lui se ascundea un simț capricios şi crud al umorului. în general, nu îşi trata prea rău piloții şi inginerii - aveau propriile locuințe, acces la tratament medical bun, primeau chiar mici sume de bani pe care îi cheltuiau cum doreau - dar erau, totuşi, lucrători angajați prin contract, cu punte Iuda implantată în măduva spinării şi fară niciun drept civil, iar Kanza era întotdeauna pregătit să-şi folosească bastonul pentru şocuri pe oricine nu sărea să i se supună.

Zâmbind cu zâmbetul său în care nu puteai avea încredere, Kanza îi spuse lui Carver:

– Jarred este cu doi ani mai tânăr decât tine, da? El şi-a făcut serviciul în timpul războiului pe o fregată, da? Ei, bine, întâmplător, am ceva veşti despre el.

Carver nu spuse nimic. Ştia ce se întâmplase cu Jarred, dar se

întreba dacă asta era una dintre micile glume răutăcioase ale lui Kanza, care îl întrebă pe Rider Jackson:

– Ştii cât rezistă în fabricile acelea de medicamente înainte de a fi prinşi cu o supradoză sau până le cedează sistemul imunitar? Nu mai mult de un an sau doi, cel mult trei. Eu l-am salvat pe acesta de la moarte sigură, dar mi-a mulțumit vreodată? Şi crezi că o să-mi mulțumească atunci când va afla de fratele său?

– Nu faceți din asta un joc. Dacă nu-i spuneți dumneavoastră, o voi face eu, răspunse Rider Jackson.

Cei doi bărbați se uitară lung unul la celălalt preț de câteva momente. Apoi, Kanza zâmbi şi zise:

– Cred cu adevărat că îl placi. Ştiam că o vei face.

– Faceți ceea ce trebuie făcut.

Kanza făcu un gest brusc şi apăru o imagine video din senin. Era Jarred White într-o celulă din oțel, cu acelaşi tip de pijama neagră pe care o purtase şi Carver în spitalul închisorii, înainte de a fi trimis la ceea ce Colectivul numea mână de lucru contractată, iar Alianța sclavie. Iar în cealaltă imagine era tot Jarred, cu o salopetă de culoare închisă şi rezemat de zidul din marmură roşie din atriumul casei lui Kanza.

– Fratele tău a fost luat prizonier, exact ca şi tine, zise el. Unul dintre căutători i-a dat de urmă, iar eu i-am cumpărat contractul. Ce zici de asta?

Carver se gândea că imaginile video erau trucate destul de bine, probabil folosind date din dosarul militar al fratelui său. în cele două scurte secvențe, Jarred avea un echipaj redus, format din cădeți de la Flota Alianței, nu din ofițeri în serviciu, aşa cum prevedeau regulamentele militare; când l-a văzut Carver ultima dată, fratele său îşi mutase echipajul rămas pe un port-avion. Asta fusese pe Persopolis, Oraşul Doamnei Florilor. Douăzeci de zile mai târziu, nava lui Carver a fost avariată, iar el luat prizonier. După trei zile, Jarred a fost omorât în luptă.

Colectivul nu permitea prizonierilor de război să aibă contacte cu familiile lor sau cu oricine altcineva din Alianță; Carver a aflat de moartea fratelui său de la un alt prizonier care lucra la fabrică. Fregata lui Jarred, Croatian, supraveghea vasele încărcate cu evacuați din Eve's Halo când o navă de război a Colectivului, mergând cu a zecea parte din viteza luminii, a dat de convoi. Nava Croatian a fost făcută bucăți de armele cinetice şi a dispărut împreună cu toți cei de la bord. Carver a fost devastat de vestea primită. Din cauza momentelor de furie oarbă, începuse să se ia la bătaie cu alți muncitori, până când a atacat un gardian. Acesta l-a paralizat cu bastonul pentru şocuri, i-a aplicat o bătaie metodică, pedepsindu-l apoi să curețe gropile de gunoi. Carver ar fi murit acolo, dacă nu l-ar fi găsit Kanza.

După ce i-a fost răscumpărat contractul, Carver a devenit un muncitor model. Răbdător, aştepta o şansă să evadeze. Acum se întreba dacă acea şansă se ivise în sfârşit, dacă ar putea să transforme în avantajul său cruda farsă a lui Kanza, aşa că îşi stăpâni furia şi îşi ținu gura.

– Vezi? Nicio fărâmă de recunoştință, îi spuse Kanza lui Rider Jackson.

Acesta îşi întoarse fața fără nicio expresie spre Carver, care îi susținu privirea printre imaginile trucate ale fratelui său. Tânărul locotenent îi zise lui Kanza:

– Sunteți sigur că putem avea încredere în el?

– Îl am de un an. Nu mi-a făcut niciodată necazuri şi nu o să ne facă nici acum, răspunse îndreptând degetul spre Carver. Poți ghici de ce. mi-am bătut capul să răscumpăr contractul fratelui tău?

Carver ridică din umeri, ca şi cum asta nu însemna nimic pentru el.

– Ar trebui să-mi arăți puțină recunoştință, continuă Kanza. Nu numai că i-am salvat viața fratelui tău, dar, dacă totul merge bine, voi anula contractul lui şi pe al tău. Veți fi amândoi liberi.

– Între timp, îl țineți ostatic ca să fiți sigur că o să fac tot ce vreți.

– Bun, îi spuse Kanza locotenentului. îl am pe fratele său ca poliță de asigurare, remorcherul se pilotează singur şi dacă îi intră în cap să facă vreo prostie, pot interveni foarte uşor. Dacă se ajunge la ce e mai rău, voi rămâne cu un inginer de zbor şi o navă bună mai puțin; în ceea ce te priveşte, aceasta este o propunere lipsită de riscuri.

– Atât timp cât Flota nu află nimic despre asta. zise Rider Jackson.

– Am discutat acest aspect, spuse Kanza. Carver a văzut că exista o oarecare tensiune şi

prudență în spatele zâmbetului domnului Kanza. şi îşi dădu seama că stăpânul lui lucrase la un plan nesăbuit ca să scape de toate problemele, şi că avea nevoie de ajutorul lui Rider Jackson, dar şi de al lui Carver.

– L-am întors pe toate fețele, continuă Kanza. Nu există niciun motiv pentru care Flota să ştie ceva despre asta, până nu îți răscumperi tu serviciul.

– În regulă, zise Rider Jackson, după ce îl studie puțin.

Asta a fost tot. Două zile mai târziu, Carver ajunse la bordul remorcherului, intră în hiper-somn, în timp ce mica navă se îndrepta singură spre steaua pitică maro, Ganesh Five B.

Domnul Kanza a folosit la maxim Inteligența Artificială pentru a da de prizonieri dotați, ce erau folosiți ca muncitori obişnuiți şi pentru a căuta noi oportunități de afaceri, trecute cu vederea de rivalii săi. Căutătorul de date făcuse legătura dintre o ştire despre un extraterestru, o astrofiziciană care dispăruse după ce a închiriat un mic iaht. chiar înainte de începutul războiului, şi un articol academic scris de astrofiziciană, Liu Chen Smith. care descria un flux anormal de neutrini emis de o sursă punctiformă din atmosfera plină de fum şi furtuni a stelei pitice Ganesh Five B. Căutătorul de date a sugerat că era posibil ca extraterestrul din specia !Cha, care îşi spunea Useless Beauty. să fi finanțat o expediție ca să afle dacă sursa de neutrini era un fel de artefact al Vechii Culturi.

Cu toate că majoritatea sistemelor, legate între ele prin rețele de găuri de vierme, erau pline de ruine de oraşe, aşezări, habitate orbitale aparținând speciilor Vechii Culturi, fuseseră curățate cu mult timp în urmă de către zecile de specii care au precedat colonizarea umană. Exemplele de tehnologie ale Vechii Culturi erau deosebit de rare şi valoroase. Exista doar o mică şansă ca sursa de neutrini să fie vreun artefact, dar, dacă era, şi dacă domnul Kanza putea să pună mâna pe el, atunci dificultățile sale financiare ar fi luat sfârşit. Avea o singură mare problemă: dacă garnizoana care supraveghea sistemul Ganesh Five ar afla de sursa de neutrini, atunci Flota ar revendica-o în favoarea statului. Aici intervenea Rider Jackson, un criminal transformat în erou de război.

Rider Jackson s-a născut şi a crescut pe o stâncă ce orbita în jurul unei stele pitice roşii, Stein 8641. Când ferma lor de oi a dat faliment, tatăl său a fugit cu un vas comercial, iar mama lui s-a sinucis. La 16 ani, Rider Jackson, singurul lor copil, a moştenit responsabilitatea de a plăti datoriile familiei. Parlamentul de pe Stein 8641 a hotărât că el trebuie să fie contractat de cel mai mare creditor al tatălui său, familia Myer, până când reuşea să plătească întreaga datorie. Cinci ani mai târziu, a doua zi după ce s-a declarat războiul între Alianță şi Colectiv, a furat una dintre navele familiei Myer şi a spălat putina, abandonând nava la docurile de pe New Babylon şi făcându-şi apariția a doua zi la biroul de recrutare al Flotei din capitala plină de praf a planetei. Unde a fost imediat arestat pentru posesie de acte false, infracțiune ce i-a adus zece ani de contract de muncă. Imediat după aceea, suferind două înfrângeri devastatoare una după alta, forțele armate ale Colectivului au strâns laolaltă toți muncitorii contractuali ai statului care aveau cât de cât experiență. Sentința lui Rider Jackson a fost comutată la zece ani de serviciu în Flotă. A luptat în trei campanii din două sisteme diferite, apoi nava sa a fost lovită şi distrusă de o navă a Alianței. Rider Jackson a preluat comanda unei alte nave şi a salvat 78 de oameni, printre care şi căpitanul navei. Eroismul său i-a adus steaua de locotenent, multe medalii şi recunoaştere publică, dar trecutul său l-a împiedicat să promoveze mai mult de atât, iar la sfârşitul războiului Flota l-a ascuns la garnizoana de pe Ganesh Five, fară nicio speranță de promovare sau transfer, fară altceva de făcut decât să asculte monologurile pline de autocompătimire ale comandantului său, făcând verificări aleatorii ale navelor ce treceau prin găurile de vierme şi completând dosare cu rapoarte nesfârşite. Mai avea încă şapte ani în serviciu, după care va fi trimis înapoi pe Stein 8641, la familia Myer.

Ştiind că Rider Jackson nu-şi putea permite să răscumpere partea de serviciu neefectuat din contractul său cu Flota, cu atât mai puțin să plătească ceea ce datora încă familiei Myer, Kanza i-a făcut o ofertă de nerefuzat: să-l ajute să găsească sonda de pe ceea ce părea a fi un artefact al Vechii Culturi, în schimbul a cincizeci de procente din orice profit. Kanza i-a spus şi despre navă şi că are cine să o piloteze. Rider Jackson a redirecționat stația de tractare a garnizoanei pentru a ascunde zborul remorcherului domnului Kanza şi s-a folosit de telescoapele mari ale stației ca să cerceteze steaua pitică maro. A descoperit două lucruri. Primul era un semnal de ordinul microwaților de la o navetă de salvare ce orbita pe Ganesh Five B. Al doilea era faptul că nu mai exista niciun flux anormal de neutrini în steaua pitică maro. Se părea că dr. Smith şi !Cha capturaseră sursa de neutrini, dar au avut apoi unele probleme care i-au forțat să-şi abandoneze nava.

Nicio gaură de vierme nu dădea spre steaua Ganesh Five B; singura cale de a ajunge acolo era prin spațiul real, o călătorie de peste 60 de zile. Rider Jackson nu putea să-şi ia permisie, iar Kanza nu dorea să-şi rişte viața. Şi, pentru că era mai mult sau mai puțin falit şi îşi epuizase toate liniile de credit, nu-şi permitea să angajeze o navă teleghidată, specializată şi complet autonomă. Aşa că trebuia să se mulțumească cu remorcherul său uşor modificat, cu Carver White pilotându-l în calitate de asistent depanator.

Carver a aflat de toate acestea în timp ce îl ajuta pe Kanza să pregătească remorcherul. Şi-a dat repede seama. Chiar dacă aducea acel

ceva care i-ar face pe Kanza şi Rider Jackson bogaţi, cel dintâi nu-şi va ţine promisiunea legată de eliberarea lui; dacă va supravieţui, va trebui să exploateze faptul că povestea domnului Kanza, legată de ţinerea lui Jarred ca ostatic, era o cacealma. Şi-a dat seama şi că nu avea şanse prea mari să preia controlul remorcherului şi să o şteargă în altă parte. Va fi în stare de hipersomn cea mai mare parte a drumului, iar remorcherul era controlat de un triumvirat de Inteligenţe Artificiale imposibil de decodat, care erau închise în cala navei şi se verificau permanent una pe alta. Ba mai mult, Kanza a demonstrat prin intermediul unei explozii de zece secunde de agonie că ascunsese şi un baston pentru şocuri pe remorcher, pe care putea să-l folosească pentru a activa puntea Iuda a lui Carver, dacă avea de gând să-i facă probleme.

Înainte de a intra în hipersomn, ultimele sale gânduri erau dacă făcuse totul pentru a fi sigur că va trece de toate astea; era primul lucru care i-a trecut prin cap, atunci când s-a trezit 31 de zile mai târziu, orbitând în jurul stelei maro.

Remorcherul dăduse peste mai multe corpuri plutind în derivă, inclusiv părţi de carenă, bucăţi dintr-un motor nuclear şi un cadavm uman în costum presurizat. Era clar că dr. Smith nu supravieţuise distragerii navei. Localizase, de asemenea, naveta de salvare care se rotea pe o orbită aplatizată şi se apropia de limita exterioară a atmosferei planetei pitice maro, de unde va fi aruncată în spaţiu la peste 20 de milioane de kilometri. Scanarea cu neutroni de mică densitate a navetei de salvare, cu o sondă de unică folosinţă, a arătat că ea conţinea capsula unui !Cha, a cărui Inteligenţă Artificială nu a dat curs încercărilor remorcherului de a stabili un contact, şi nu a răspuns nici la mesajul automat de întâmpinare. Era imposibil de aflat dacă acelîCha, Useless Beauty, era mort sau viu.

Pe navă se auzi un scurt mesaj vocal de la Kanza, spunându-i lui Carver să-şi ia costumul presurizat şi să iasă afară pentru a recupera cadavrul dr. Smith.

– Poate că are ceva asupra ei care îmi va spune cum a murit. De asemenea, e posibil ca rudele ei să plătească o recompensă pentru recuperarea corpului.

Remorcherul deja se apropia de cadavru. Carver a trimis un mesaj de confirmare (deşi dura cinci ore şi jumătate să ajungă la Kanza), a mâncat primul dejun de când s-a trezit apoi şi-a pus costumul. Până atunci, nava lui şi corpul dr. Smith se roteau unul în jurul celuilalt la o distanţă de doar câteva sute de metri.

Carver parcurse distanţa pe o coadă de mătură rabatabilă. Ganesh Five B, un disc roşu, întunecat, acoperit de nori negri ce deveneau fâşii zdrenţuite din cauza vitezei mari de rotaţie a stelei, ocupa jumătate de cer. Cadavrul se contară în lumina nocivă a acelei stele ratate, rostogolin-du-se într-o poziţie ciudată. Costumul ei era sfâşiat în câteva locuri şi acoperit de particule fine de carbon provenite de la erupţiile din magnetosfera piticei maro; o ceaţă de funingine se aduna în jurul lui Carver în timp ce fixa un cablu între centura femeii moarte şi coada sa de mătură.

După ce a adus corpul la remorcher şi l-a aranjat în cală, Carver a descoperit o încâlcitară lungă de fire transparente, mai subţiri decât firul de păr, înfăşurată în jurul braţului drept al femeii. Nu a reuşit să taie o mostră

cu nicio unealtă de la costumul lui; a trebuit să desfacă toată încâlceala aceea înainte de a o putea aduce înăuntrul navei şi de a introduce un capăt în laboratorul compact automat. Adusese înăuntru şi computerul de la costumul dr. Smith, dar procesorul era mort şi memoria iremediabil distrasă de perioada mare de expunere la câmpurile magnetice şi de radiații.

Analizele de laborator au arătat că firul era împletit din nanotuburi pline cu atomi de beriliu, magneziu şi fier, împletiți într-o formă elicoidală lungă. Firul era un material superconductor la temperatura camerei, cu proprietățile ductile ale diamantului: proprietăți folositoare, dar nu deosebite. Chiar şi aşa, era chinuitor faptul că nu se potrivea compoziția lui cu niciun superconductor cunoscut şi, cu toate că îşi spunea că nu erau decât nişte resturi, reziduuri organice în care corpul dr. Smith s-a încâlcit după distragerea navei, Carver a desfăşurat cu atenție firul în jurul unei şurubelnițe, pe care a introdus-o într-una din pungile de la centura utilitară a propriului costam.

Sperase că astrofiziciană a supraviețuit; că domiea în interiorul navetei de salvare; că după ce o va trezi, ar fi acceptat să îl ajute. Ştia acum că total depindea de faptul că extraterestrul !Cha era mort sau viu şi ştia că lucrurile ar merge mai uşor dacă era mort. Pentru că, dacă era încă în viață, va fi nevoit să încerce să ajungă la o înțelegere cu el, iar asta era cu mult mai riscant decât să încerce să rezolve treaba singur. O posibilitate era ca !Cha să o fi omorât pe dr. Smith pentru că vroia să păstreze pentru sine ceea ce au găsit. Altă posibilitate era ca, la fel ca oricărei alte specii extraterestre, lui !Cha să nu-i pese prea mult de ființele umane. Chiar de la primul său contact cu extraterestrii, când Jackaroo au pornit un război mondial pe Pământ şi i-au furat pe supraviețuitori de drepturile față de sistemul solar în schimbul accesului la rețeaua de găuri de vierme ce lega câteva zeci de stele pitice roşii amărâte din clasa M, extraterestrii au păcălit, au escrocat şi au manipulat rasa umană. Pe termen lung, ca şi alte specii înaintea lor, oamenii fie se omoară între ei, fie dau peste un subterfugiu al autorităților şi se îndreaptă spre oriunde ar fi dispărut Vechile Cultari, dar, între timp, erau la mila speciilor mai puternice decât ei, nişte pioni într-un joc cu reguli pe care nu le cunoşteau şi cu scopuri pe care nu le înțelegeau.

Carver a avut puțin timp să vadă cum o să se descurce cu !Cha; înainte să recupereze naveta de salvare, remorcherul a lansat zeci de sonde şi a cartografiat steaua pitică maro folosind toate metodele, de la radarul optic şi cel cu microunde până la explorarea gravității cuantice. Ganesh Five B era o stea rece, mică, de tipul T, formată, ca orice stea obişnuită, prin condensare în interiorul unui nor de gaz interstelar, dar cu o masă de opt ori mai mare decât Jupiter, totuşi prea mică pentru a întreține fuziunea obişnuită a hidrogenului. Reducerea gravitației şi o cantitate mică de topitură vâscoasă de deuteriu din miezul său i-au încălzit atmosfera prăfoasă la o temperatură ceva mai mică de 1500 grade Celsius. în centrul ei erau hidruri metalice şi metan, chiar şi urme de apă. Uneori, fuioarele de nori de funingine erau aprinse de fulgere lungi de mii de kilometri. Când remorcherul trecea pe deasupra unei celule de convecție, care aducea la suprafață căldura din interior, Carver putea să vadă pentru o clipă interiorul adânc, ca o străfulgerare a unui roşu aprins împestrițat cu portocaliu şi galben.

Şi, la fiecare a zecea rotaţie, nava trecea peste furtuna permanentă de la ecuatorul stelei, locaţia fluxului anormal de neutrini care îi atrăsese pe dr. Smith şi pe !Cha către Ganesh Five B. Ochiul palid al furtunii era la peste 15 mii de kilometri depărtare.

Probele trimise în această furtună au dezvăluit o arhitectură complexă de mănunchiuri târându-se şi încolăcindu-se unul în jurul altuia, ca angrenajul unui mecanism extrem de complicat, mai mare decât Pământul. Tot probele au descoperit şi faptul că nu mai emitea neutrini, că se deteriora la exterior - IA-ul navei a estimat că planeta va dispărea în mai puţin de zece ani.

În timp ce nava se legăna în jurul focurilor slabe ale piticei maro, Carver se gândea la !Cha şi la ce avea de făcut când se întorcea la Sheffield, şi se pierdu astfel în amintiri despre fratele său mort. El şi Jarred fuseseră apropiaţi, doi fraţi ai Flotei urmându-şi părinţii dintr-o bază militară în alta, dintr-un sistem în altul. Deşi Jarred era cu doi ani mai tânăr decât Carver, era mai deştept şi mai îndrăzneţ, un lider înnăscut, terminând academia ca şef de promoţie. Războiul începuse deja când a absolvit el; a doua zi după paradă, îl urmă pe Carver în serviciul activ.

Ultima dată când cei doi fraţi s-au văzut, petrecuseră trei zile împreună în oraşul port Doamna Florilor, Persopolis. Era începutul permisiei lui Jarred şi sfârşitul celei a lui Carver. Cu o noapte înainte de îmbarcarea lui Carver, se ameţiră de-a lungul renumitei străzi din centrul oraşului. Cu cât Jarred bea mai mult, cu atât devenea mai serios şi mai gânditor. I-a spus lui Carver că oricare parte ar câştiga războiul, amândouă vor fi nevoite să muncească din greu pentru pace, dacă omenirea ar avea vreo şansă de supravieţuire.

– Războiul are loc doar când dispare pacea. De aceea pacea înseamnă muncă mai multă, dar care merită din plin.

– Îi înfrângem pe cei din Colectiv, ne impunem condiţiile, zise Carver. Care e problema?

– Dacă am câştiga războiul şi ne-am impune condiţiile, i-am forţa să se schimbe, ar fi un act de agresiune, spuse Jarred. Colectivul ar răspunde cu aceeaşi monedă şi atunci ar fi un alt război. în loc să forţăm schimbarea, trebuie să stabilim un numitor comun.

– Noi nu avem nimic în comun cu stăpânii aceia de sclavi.

– Avem cu ei mai multe în comun decât avem cu Jackaroo sau cu Pale sau cu !Cha. Şi dacă nu găsim o modalitate de a trăi împreună, continuă Jarred, ne vom îndepărta atât de mult, încât vom sfârşi distrugându-ne unii pe alţii.

A început să-i vorbească lui Carver despre o mare reţea de oameni care discutau cum să negocieze o pace de durată, dar Carver i-a spus că nu vrea să audă despre aşa ceva şi i-a zis lui Jarred că trebuie să fie atent, că ceea ce el şi prietenii lui făceau semăna un pic cu înalta trădare. Acum, în sistemul strâmt de păstrare a vieţii de pe navă, învârtindu-se fără sfârşit în jurul unei stele ratate, la şase miliarde de kilometri de cea mai apropiată fiinţă umană, Carver se gândea la ce spusese fratele său în ultima lor noapte împreună. Carver aproape că înnebunise când aflase de moartea fratelui său. O maşinărie o distruse pe alta, iar Jarred şi restul echipajului de pe Croatian au fost victime care nu au avut nicio şansă să riposteze sau să se

salveze. Era o ironie amară că moartea lui Jarred l-a putut ajuta pe Carver să-şi câştige libertatea.

Într-un final, remorcherul şi-a pornit motoarele şi a trecut pe o nouă orbită, târându-se în spatele navetei de salvare, apoi aprinzându-se iarăşi, o ardere lungă, puternică, pentru a atinge viteza de ieşire din câmpul gravitațional al piticei maro. Asta l-a țintuit pe Carver pe canapea mai mult de două ore. Când s-a sfârşit, urmând instrucțiunile din mesajul lui Kanza, Carver şi-a luat costumul spațial presurizat, a ieşit afară şi s-a cățărat prin trapa de acces la cala remorcherului.

Sistemele navetei erau în stare de repaos. Folosind cu grijă un scanner manual, a descoperit faptul că, în afară de capsula unui !Cha, naveta nu conținea nimic neobişnuit. Dacă dr. Smith şi Useless Beauty aduseseră ceva de pe pitica maro, fie fusese pierdut odată cu nava lor, fie era ascuns în interiorul învelişului impenetrabil al lui !Cha.

Carver nu a încercat să-l contacteze pe !Cha. Ştia că singura lui cale de scăpare era să profite de o mică şansă în ultima parte a călătoriei de întoarcere; până atunci, vroia să-şi păstreze planurile pentru sine. A fixat mecanisme de semnalizare la uşa navetei, în cazul în care !Cha se hotăra să încerce să fugă, apoi s-a întors în cabină şi a trimis lui Kanza un raport, apoi s-a aşezat pe canapeaua specială care inducea starea de somn.

Carver trebuia să rămână în stare de hipersomn până se întâlnea cu nava lui Kanza, dar a reuşit să reprogrameze canapeaua atunci când pregătea nava. Aşa că a fost trezit cu douăsprezece ore mai devreme, la patru milioane de kilometri de Sheffield.

Capsula extraterestrului !Cha era încă în interiorul navetei de salvare, aceasta fiind încă sigilată în cală, iar remorcherul urma traseul stabilit, îndreptându-se cu spatele spre gigantul de gaz. Peste cel puțin două ore, va pluti prin atmosfera exterioară într-o manevră care să-i economisească combustibilul; între timp, planeta se afla între nava sa, instalațiile de pe Ganesh Five şi nava lui Kanza.

Carver avea la dispoziție mai puțin de o oră, înainte ca domnul Kanza să restabilească contactul radio cu remorcherul. Carver îşi luă costumul presurizat, deschise trapa folosindu-se de şuruburi explozive, se îndreptă spre cală şi în mai puțin de 15 minute, aranja un tablou electric să deschidă cala şi să se strecoare înăuntru.

Luase o tabletă de amfetamina (care îl costase banii de buzunar pentru 50 de zile), dar era încă slăbit de la efectele secundare ale hipersomnului, fiind amețit şi înfrigurat până la oase. A avut nevoie de toată concentrarea pentru a se conecta la naveta de salvare, să deschidă meniul care se aprinse în interiorul vizierei sale şi să apese comanda care va deschide trapa.

Nu s-a întâmplat nimic.

Carver a ştiut atunci că extraterestrul !Cha era treaz; cu siguranță că a închis trapa din interior. Carver era ghemuit deasupra navetei de salvare fără să se poată deplasa. Deoarece a aruncat în aer trapa, a distrus şi integritatea remorcherului, iar dacă îşi croia drum prin atmosfera superioară a planetei Sheffield, s-ar face bucăți. Şi în mai puțin de 30 de minute, ar restabili contactai cu nava lui Kanza, care ar fi nevoit să schimbe cursul remorcherului pentru a nu îl distruge, apoi l-ar tortura pe Carver până ce ar

rămâne fără nicio rezervă de aer. Prin urmare, Carver a făcut singurul lucru pe care putea să-l facă: a deschis toate canalele de comunicare şi a început să vorbească. I-a spus lui !Cha cine este, i-a povestit despre Kanza şi locotenentul Rider, a explicat de ce avea nevoie de ajutorul lui. A vorbit vreo zece minute fără întrerupere, după care se auzi o voce plată, mecanică:

– Spune-mi exact ce ai de gând să faci. Carver răsuflă uşurat, dar ştia că nu era încă salvat. Având sentimental că mergea pe vârfuri pe o gheață foarte subțire, răspunse:

– Planul meu este să ne ținem amândoi departe de ghearele lui Kanza. Aş vrea să mă predau Flotei, dar Kanza este partener cu un ofițer din garnizoană, aşa că singura noastră şansă este să scăpăm prin una din găurile de vierme.

– Dar ta nu ai comanda remorcherului.

– Nici nu am nevoie de ea.

Urmă o altă pauză. Apoi vocea plată continuă:

– Mi-ai captat interesul.

Atunci Carver a explicat că motorul navetei de salvare era mic, dar cu plinul făcut, şi folosind creşterea de viteză a remorcherului, şi cu puțin ajutor, extraterestrul ar putea să-i ducă unde vroiau.

– Sper că înțelegi că nu am de gând să-ți dau planul de zbor. Va trebui să ai încredere în mine.

– Ți-e teamă că eu am omorât-o pe dr. Smith. Ți-e teamă că te voi omorî şi pe tine, dacă voi şti detaliile planului tău.

– Mi-a trecut prin cap, dar ta eşti o miză mai bună decât stăpânul meu.

– Dacă vroiam să fii mort, nu era nevoie să o fac eu însumi. Stăpânul tău o va face în locul meu.

Carver se întreba dacă asta era un fel de glumă. Apoi zise:

– Ne va omorî pe amândoi.

– Nu mă va omorî pe mine dacă se gândeşte că am ceva ce şi-ar dori.

– Dacă ai ceva, te va omorî şi ți-l va lua. Şi dacă nu, te va omorî oricum.

Iarăşi pauză. Apoi, cu o vibrație dureroasă pe care o resimți prin costumul presurizat, trapa de la navetă se deschise.

Carver a pornit sistemele navetei de salvare, a scos-o afară din cală, i-a ajustat direcția, apoi a pornit motorul. După zece minute, mica stea a dispozitivului de andocare a mijit de după semiluna şi inelele gigantului de gaz. Se auzi un bip în dispozitivul de comunicare. Kanza spuse:

– Asta nu o să te ajute cu nimic, fiu de cățea.

– Uită-te şi vei vedea, răspunse Carver.

– Ascultă-mă cu atenție. Dacă nu faci exact ce spun eu, fratele tău e un om mort.

– Fratele meu a fost ucis împreună cu toți cei de pe nava lui.

Carver avea controlul navetei de salvare şi nu era în raza de acțiune a bastonului pentru şocuri ascuns la bordul remorcherului, aşa că putea să-i spună lui Kanza orice vroia. Era un sentiment plăcut. Când Kanza a început să urle, Carver i-a spus că intenționa să găsească o altă modalitate de a-şi plăti datoria, apoi a întrerupt legătura. Mult în urma navetei, remorcherul îşi aprinse motoarele; cu siguranță că domnul Kanza îl pilota prin telecomandă,

sperând fie să-l aducă destul de aproape ca să folosească bastonul de şocuri pe pielea lui Carver, fie să-l izbească din spate. I-a spus lui Useless Beauty că, dacă ceea ce găsise el pe steaua pitică maro ar putea fi folosit ca armă, acum era momentul potrivit să o facă.

– Şi să nu-mi spui că nu ai găsit nimic acolo: sursa de neutrini nu se mai află în furtuna aceea ciudată. Ai pescuit un artefact al Vechii Culturi şi ți-a marcat nava.

– E posibil ca una dintre Vechile Culturi să aibă de-a face cu asta, zise Useless Beauty, dar nu era un artefact.

Capsula extraterestrului, de fapt un cilindru negru, turtit, era înghesuit în spațiul dintre cele două canapele acceleratoare, şi trei perechi de membre erau îndoite într-un mod care îi aminteau lui Carver de o călugăriță care se ruga. încercă să-şi imagineze ce se afla înăuntru, o corcitură între un calmar şi o stea de mare, înotând într-o apă uleioasă, bogată în amoniac, tubulețele rigide pline de nervi care îl conectau de sistemele învelişului său. Era chiar mai greu să-şi imagineze ce gândea, dar era destul de sigur că supraviețuirea lui Carver era spre sfârşitul listei de priorități a extraterestrului. Omul zise:

– Dacă nu era un artefact, o maşinărie sau orice altceva, atunci ce era?

– O curiozitate matematică dintr-un univers în care legile şi constantele naturii sunt foarte diferite de ale noastre. Asemănător cu soft-ul computerelor noastre, dar viu, conştient de sine şi plin cu un puternic instinct de supraviețuire. Poate că o Veche Cultură l-a adus printr-un fel de gaură de vierme între universul lor şi al nostru. Poate este un călător incapabil să-şi găsească drumul spre casă. în orice caz, a fost prins în capcană în interiorul piticei maro şi a creat furtuna prin creştere monocristalină - folosind propria formă drept model ca să facă ceva asemănător condițiilor de acasă, aşa cum capsula mea conține o mică parte din oceanul în care a evoluat specia mea.

Dr. Smith şi cu mine am reuşit să îl capturăm, dar s-a eliberat după ce l-am adus la bordul navei noastre. A început să consume structura navei. Dr. Smith a ieşit în spațiu şi l-a îndepărtat cu succes, dar până să termine, motorul cu reacție fusese distrus grav şi a început să se supraîncălzească. Când a încercat să-l repare, sistemul de răcire a explodat şi i-a sfâşiat costumul. A murit înainte să se poată întoarce înăuntru, iar eu am fost nevoit să mă folosesc de naveta de salvare. Mă îndepărtasem doar de câteva minute când nava a explodat.

– Ce s-a întâmplat cu lucrul pe care l-ai găsit?

– Dacă fluxul de neutrini nu mai este detectabil, trebuie să presupun că nu a putut să se întoarcă pe pitica maro. S-a evaporat, dacă nu avea o concentrație suficientă de materie pentru a-şi țese un habitat adecvat în jurul său.

Era o poveste frumoasă, iar Carver a crezut jumătate din ea. Era destul de sigur că !Cha şi cu dr. Smith capturaseră ceva, un artefact din Vechea Cultură, un lucru matematic şi ciudat, şi că acest ceva începuse să distrugă sau să transforme nava lor - ceea ce ar explica motivul pentru care compoziția firului găsit de Carver înfăşurat în juml brațului femeii nu se potrivea cu nimic din datele laboratorului de pe navă - dar Carver era destul

de sigur că dr. Smith nu murise din cauza niciunui accident. Era mai probabil ca Useless Beauty să o fi omorât pentru că vroia să păstreze doar pentru el ceea ce găsiseră împreună şi că premiul era ascuns undeva în interiorul capsulei sale. Dar pentru că avea nevoie de ajutorul lui !Cha - învelişul capsulei era mai dur decât diamantul, iar membrele lui erau echipate cu tot felul de unelte noduroase - încercarea de a se lupta cu el ar fi ca şi cum ai merge cu o navă de luptă teleghidată. Nu îşi exprimă îndoielile cu voce tare, ci spuse că e mare păcat de pierderea dr. Smith şi a navei şi spera ca el să aibă mai mult noroc.

Useless Beauty nu răspunse, iar tăcerea sa se întinse pe măsură ce naveta de salvare se repezea către sistemul inelar al planetei Sheffield. Carver a înghițit pulpa îndulcită a unui măr, a privit remorcherul apropiindu-se, a urmărit nava schim-bându-şi cursul, jumătate de milion de kilometri înainte, se uita la propria urmă lăsată pe zona navigabilă. Nu era pilot, dar cunoştea calculele, iar planul său nu depindea de nimic mai complicat decât mecanica newtoniană obişnuită, o balanță simplă între gravitație, distanță, timp şi creşterea de viteză.

Oricum, asta încerca să îşi spună.

Inelele umpleau spațiul din față, zeci de arce de cerc pale, paralele, la sute de kilometri depărtare, separate de spații de lățimi variate. La ora T fără zece secunde, Carver a înmânat controlul Inteligenței Artificiale a navetei, care a aprins motorul la TO fix. Două secunde mai târziu, se auzi un bip în dispozitivul de comunicare: era un alt mesaj de la domnul Kanza. Carver îl ignoră.

Şi remorcherul îşi schimbă direcția, dar Carver era aproape de sistemul inelar, îndreptându-se spre un anumit spațiu pe care l-a ales cu ajutorul sistemului de navigație al navetei. îl privea cu toată concentrarea - îi venea greu să creadă în mecanica newtoniană acum, când viața lui depindea de asta.

Dar era acolo, la capătul unui arc de gheață şi praf: luna, ca un grăunte mic, licărind în lumina crudă a soarelui. în mai puțin de un minut, s-a transformat într-o piatră, un bolovan, un perete găurit din gheață murdară. Pe când trecea pe lângă ea, Inteligența Artificială a navetei porni motorul din nou. Impulsul scurt al accelerației şi al forței motrice pe care naveta le-a luat de la lună, a produs o mică schimbare de viteză; în timp ce se legăna în jurul gigantului de gaz, diferența dintre traiectoria navetei şi remorcher se mări considerabil.

Remorcherul nu avea destul combustibil ca să țină pasul cu naveta, dar dincolo de Sheffield, nava lui Kanza îşi schimbă cursul, iar după câteva minute, o şalupă a Flotei se desprinse de dispozitivul de andocare, iar canalele de comunicare au prins deodată viață de atâta sporovăială între remorcherele şi şalupele companiei de salvare, între două vase aflate în tranzit spre găurile de vierme şi garnizoana Flotei, care ordona atât lui Kanza, cât şi lui Carver White să stea şi să aştepte interceptarea.

Carver nu se putea supune chiar dacă ar fi vrut. Rămăsese cu mai puțin de un sfert din combustibilul navetei şi mergea acum foarte repede, săltat ca din praştie prin puțul gravitațional abrupt al planetei Sheffield. Având pe urmele lui nava lui Kanza şi şalupa Flotei, se repezi spre una din găurile de vierme. Carver nu avea nicio îndoială că nava îl va urmări, dar

credea că avea suficient timp să reuşească să ajungă unde dorea, mai ales acum că era implicată şi Flota. Cineva din garnizoană trebuie să fi descoperit înțelegerea dintre Rider Jackson şi Kanza, iar asta însemna că şalupa va încerca mai întâi să oprească nava lui Kanza.

Intrarea găurii de vierme era o oglindă rotundă, întunecată, aflată la doar un kilometru depărtare, licărind datorită fotonilor emişi de dezintegrarea perechilor asimetrice, încadrată de un inel grosolan care ținea împletitura de materie ciudată ce păstra poarta deschisă, totul fiind băgat în capătul plat al unei roci sculptate sub formă conică de un anonim din Vechea Cultură, care a construit rețeaua de găuri de vierme cu două milioane de ani în urmă. Naveta a lovit centrul cercului, vocile de la radio au dispărut, lumina licări, iar naveta ieşi în altă galaxie, deasupra unei planete înfăşurate în nori albi şi denşi, strălucind fără jenă în lumina orbitoare a unei stele gigant F5.

Planeta, Texas IX, avea o atmosferă densă, fierbinte - nici măcar capsula lui Useless Beauty nu ar fi supraviețuit mult timp în furtunile dogoritoare care îi erodau suprafața - dar avea şi o lună care fusese aplatizată de Boxbuilders. Acolo vroia Carver să ajungă. Prelua controlul navetei şi reconfigură comenzile, apoi aplică suprafețe întinse de frânare făcute din policarbon rezistent şi porni motorul. Era o manevră riscantă - dacă unghiul de atac ar fi prea mic, naveta ar putea să derapeze în spațiu, departe, fără nicio speranță de întoarcere, iar dacă ar fi prea mare, s-ar aprinde -dar frânarea cu aer era singura modalitate să poată atinge viteza necesară.

La fel cum un chibrit produce o mică flacără când este scăpărat pe un perete de marmură albă, naveta atinse pe deasupra norii planetei Texas IX. Carver a fost lovit de vibrație şi țintuit pe canapea de decelerarea care a culminat la 8 g. Țipă în zgomotul vast şi cutremurător; urlă cu euforie şi teamă. Useless Beauty îşi menținu tăcerea tulburătoare. Apoi flăcările care umpluseră camerele din față au dispărut şi naveta se ridică deasupra părții întunecate a planetei.

Şi au apărut stelele, toate deodată.

Se auzi vocea lipsită de emoție a luiUseless Beauty:

– A fost interesant.

– Nu am ajuns încă, zise Carver, care rânjea ca un prost. Credea că ce a fost mai rău a trecut. Naveta de salvare se îndepărtă de Texas IX, îndreptându-se spre luna planetei. Aproape ajunse acolo, când nava lui Kanza îi depăşi.

Curând după ce s-a format luna planetei Texas IX, când miezul ei încă era în stare topită, ceva mare a izbit-o, formând un crater adânc, întins, iar valurile seismice ce traversau scoarța şi miezul s-au concentrat în zona de la polul opus zonei de impact, lovind şi ridicând suprafața într-un labirint enorm de văi şi dealuri, deschizând ori-ficii care au inundat fundul craterului cu lavă proaspătă. Acolo ajunse naveta de salvare, la o mie de kilometri de singura aşezare de pe lună, adică în jur de o sută de locuințe înşiruite de-a lungul unei mări puțin adânci şi hipersaline.

Cealaltă navă, trecând cu o viteză relativă de douăzeci de click-uri pe secundă, a prăjit naveta cu o explozie cu microunde, omorând computerele şi distrugând mare parte din sistemele de control. Cu toate că suprafețele de

frânare l-au făcut pe Carver să fie puțin în derivă la intrarea în atmosfera subțire a lunii, naveta s-a izbit tare şi a derapat pe o distanță mare de-a lungul câmpului de lavă; în ciuda plasei care îl ținea pe Carver legat de canapea şi a spumei de impact ce a inundat interiorul, bărbatul rămase inconştient.

După ce şi-a revenit, câteva minute mai târziu, naveta era înclinată cu un unghi ascuțit, trapa era deschisă, iar Useless Beauty dispăruse. Carver avea vânătăi pe tot corpul şi nasul lovit şi sângerând, probabil spart, dar nu era nimic grav. îşi croi drum cu mâinile prin spuma de impact ce începea să se dizolve şi se cațără afară prin trapă, observând că naveta se afla la capătul unui şanț lung, cu învelişul zgâriat, decolorat şi iradiind o căldură intensă, pe care o simțea şi el prin costumul presurizat. Bucăți mari de teren cu vegetație fusiformă ardeau cu repeziciune de fiecare parte a şanțului, emanând coloane lungi de fum în cerul alb. Capsula extraterestrului stătea deasupra unei creste de pământ răscolit, cilindrul negru era pe patru picioare cu multe articulații, alte două membre erau ridicate ca pentru rugăciune spre cer. Carver era surprins şi mulțumit să îl vadă; crezuse că !Cha profitase de ocazie ca să o şteargă.

– Ăsta-i doar un scurt răgaz, zise Useless Beauty, în timp ce Carver se cățăra pe creastă. Nava stăpânului tău a trecut cu mult dincolo de această lună, dar frânează tare. Curând se va întoarce.

– Atunci nu putem sta aici, spuse Carver. Trebuie să găsim un loc să ne ascundem până ce va veni cineva din colonie să investigheze.

Două membre superioare ale capsulei se lăsară în jos, țintind cu o grămadă de scule şi senzori direct spre Carver, iar Useless Beauty zise:

– Asta este partea ta de plan pe care eu nu o înțeleg. Luna aceasta este în proprietatea Colectivului. Tu eşti un sclav fugar. Cu siguranță că vor fi de partea stăpânului tău. Şi dacă nu, te vor revendica pentru ei înşişi.

Carver trase aer în piept şi spuse:

– Nu şi dacă tu mă revendici primul.

După o scurtă pauză, Useless Beauty răspunse:

– Deci de asta aveai tu nevoie de mine.

– Aşa cum obişnuim noi să spunem în Alianță, un lucru bun merită alt lucru bun. Eu te-am salvat; acum e rândul tău să mă salvezi.

Faptul de a sta la mila lui !Cha reprezenta cel mai mare risc al întregii operațiuni. Carver nu se simțise niciodată atât de speriat şi singur, aşteptând o altă tăcere a extraterestrului în timp ce lumina fierbinte a soarelui cădea prin dunele de fum, iar nava lui Kanza se apropia undeva, de partea cealaltă a cerului.

Într-un sfârşit, !Cha spuse:

– Eşti foarte insistent.

– Asta înseamnă că mă vei ajuta?

– Recunosc faptul că vreau să văd ce se întâmplă în continuare.

Carver a presupus că era un răspuns afirmativ. Dealuri mici sclipeau în depărtare. Ruinele unui oraş Boxbuilder erau împrăştiate de-a lungul pantelor veştejite ca nişte şiraguri de mărgele. El arătă spre mine şi zise:

– De îndată ce scap de acest costum presurizat, începem să ne deplasăm.

Cilindrul cu patru picioare al lui !Cha se mişca cu grație prin deşertul

ce fierbea. Carver, purtând doar căptuşeala costumului său şi ghetele, cu o pungă de apă aruncată peste umăr, trebuia să alerge ca să țină pasul. Aerul era rarefiat, iar soarele lovea fară milă, dar el se desfăta cu căldura lui pe piele şi cu vântul uscat în păr, în strălucirea peisajului necruțător. Totul părea extrem de prețios, ca un lanț de momente strălucitoare şi ascuțite de diamant. Niciodată nu se simțise atât de plin de viață ca acum, cu moartea atât de aproape.

Pe când Carver şi !Cha urcau spre o râpă ce şerpuia printre şirurile de dealuri, un bubuit dublu sonic se auzi dincolo de cer. Sosise nava. Dar Carver nu era încă pregătit să renunțe şi printre mine erau o mulțime de locuri în care să se ascundă. Şiruri de cuburi găurite, țesute din polimeri şi praf de piatră se ridicau de ambele părți ale pantelor, se îngrămădeau în vârful fiecăreia, alergând de-a lungul crestelor, legând ca nişte poduri văile înguste: un labirint formidabil cu mii de ascunzişuri şi spărturi care intrau adânc în dealuri, unde el şi Useless Beauty puteau să se ascundă până ce ajungea din colonie vreo echipă de salvare. Pentru un timp, a început să creadă că planul său ar putea funcționa, dar cei doi au ajuns la capătul unui şir de cuburi de deasupra unei creste, unde îi aştepta Rider Jackson.

Tânărul ofițer a îndreptat pistolul spre Carver şi a zis:

– Ne-ai oferit o partidă de urmărire destul de bună, dar ai uitat un lucru.

Purta un costum negru de zbor al Flotei, cu un fermoar mare în față, şi cu buzunare pe piept şi picioare; îi lipsea de pe față expresia de ştiu tot, nu spun nimic.

– Chiar?

– Ai uitat că eşti un muncitor cu contract. Puntea ta Iuda m-a condus direct la tine. Stăpânul tău va fi aici de îndată ce va putea găsi un loc pentru navă. Mă gândesc că ai destul timp să-mi povesteşti varianta ta.

În timp ce nava cobora mai jos de creastă, Carver i-a povestit lui Rider Jackson ce se întâmplase pe pitica maro. Bineînțeles că Rider Jackson ştia aproape totul, pentru că văzuse înregistrările şi datele pe care remorcherul le trimisese lui Kanza, dar a ascultat răbdător, iar când Carver a terminat, a spus:

– Nu ştiam că te minte în legătură cu fratele tău. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi oprit cu mult mai devreme.

– Probabil că mințea în legătură cu multe lucruri.

– Cum ar fi să-mi dea mie 50 de procente partea mea de premiu, nu?

– Cum ar fi să-ți dea măcar ceva.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Rider şi se uită pentru prima dată la capsula lui Useless Beauty. Vrei să explici de ce ai fost de acord cu această cursă? continuă el, adresându-se extraterestrului.

– Nu am nimic să-ți dau, zise el.

– Pun pariu că nu. Dar nu te-am întrebat asta, spuse Rider Jackson, şi chiar atonei sosi şi Kanza.

Încruntat, supărat şi fără suflare, se repezi ca un taur şi îndesă bastonul de şocuri chiar în fața lui Carver. Acesta nu s-a putut abține să nu tresară, iar Kanza zâmbi şi spuse:

– Spune-mi ce a găsit !Cha şi unde este şi poate că nu voi fi nevoit să folosesc asta.

Rider Jackson zise:

– Nu are niciun rost să-l ameninți. Vrei să ştii adevărul, gândeşte-te cum să-l faci pe !Cha să vorbească sincer.

Kanza se îndepărtă de Carver şi îndreptă bastonul cu şocuri spre Rider Jackson.

– Ai fost muncitor cu contract demult, la fel ca el. De aceea îi iei, oare, apărarea? Ştiam că e o greşeală să te las pe tine să-l urmăreşti.

– Ai fi putut veni cu mine, răspunse el, dar erai fericit să mă laşi pe mine să-mi asum riscul.

– El ți-a spus. Ți-a spus ce a găsit extraterestrul, iar tu ai făcut o înțelegere cu el.

– Faci o mare greşeală.

Cei doi bărbați se holbau unul la altul, Rider Jackson nepăsător, iar domnul Kanza înjurând furios şi spunând:

– Pun pariu că ai testat bastonul şi pe pielea ta, mai demult. O să-l testezi din nou dacă nu laşi pistolul acela.

– Cred că nu mai suntem parteneri, zise Rider Jackson.

– Ai dreptate, comentă Kanza şi împinse bastonul cu forță.

Carver a fost prins de marginea câmpului de acțiune al bastonului. Puntea sa, Iuda, îl lovi, muşchii intrară în spasme, ace fierbinți îi înțepau țeasta şi căzu la pământ.

Rider Jackson nu avu decât un tic nervos, îndreptă pistolul către Kanza şi zise:

– Flota mi-a scos puntea când m-am înrolat. Dă drumul bastonului şi pistolului tău şi am să te las să pleci.

– Suntem parteneri.

– Chiar tu ai spus: nu mai suntem. Dacă pleci acum, poate o să găseşti vreun loc în care să te ascunzi, până apare nava Flotei.

Kanza urlă, aruncă bastonul de şocuri spre Rider Jackson şi încercă să înşface pistolul băgat în centura sa utilitară. Rider Jackson trase, îl împuşcă de două ori în piept, iar acesta căzu, uluit şi zăpăcit, dar încă în viață, costumul său presurizat oprind gloanțele. Orbecăi după propriul pistol, dar Rider încercă să îl oprească.

– Du-te naibii, zise Kanza. Apucă pistolul şi trase cu sălbăticie.

Rider Jackson nici nu se clinti; ținti cu grijă şi îl împuşcă în cap, iar Kanza căzu într-o parte şi rămase nemişcat.

Rider se întoarse, îşi puse pistolul pe cilindrul negru al lui Useless Beauty şi zise calm:

– Nu cred că gloanțele pot trece prin învelişul tău, dar aş putea să trag pe rând în membrele tale şi să-ți dau foc.

Se făcu linişte. Deodată, !Cha spuse:

– Vei avea nevoie de un foc foarte puternic şi mai mult timp decât ai tu la dispoziție.

– Am mai mult timp decât crezi. O cunosc pe Dana Sabah, femeia care pilotează nava aceea militară. E un pilot bun, dar nu are experiență şi e prea precaută. Chiar acum ne urmăreşte de pe orbită, aşteptând să vadă ce se întâmplă înainte de a face vreo mişcare.

– Dacă nu vine, atunci mă vor salva coloniştii.

– A! Chiar dacă ei au aflat de noi, ceea ce mă cam îndoiesc, Dana le va

spune să se retragă. Aşa că mă gândesc că am timp suficient să scot întreg adevărul de la tine.

– Ţi-am spus deja adevăml.

Carver se ridică în picioare şi îi spuse lui Rider Jackson:

– Nu contează dacă spune sau nu adevăml. Tot ce contează este că putem să scăpăm cu ajutorul navei. Dar mai întâi, vreau să laşi pistolul.

Rider se uita la pistolul pe care îl ţinea Carver - cel al lui Kanza - şi zise:

– Chiar mă întrebam dacă ai curajul să ridici pistolul. întrebarea este dacă ai curajul să-l foloseşti.

– Dacă sunt nevoit.

– Uită-te la noi, zise Rider Jackson. Eu sunt ofiţer în Flota Colectivului, tu eşti prizonier de război făcut sclav, care încearcă să ajungă acasă... Ne-am putea duela ca să vedem cine ia nava. Ar fi un bun final la această poveste, nu-i aşa?

Carver zâmbi şi răspunse:

– Aşa e, dar asta nu e o poveste.

– Desigur că e. Tu ştii de ce cei din specia !Cha îşi riscă vieţile în căutarea artefactelor din Vechea Cultură?

– E ceva legat de sex.

– Exact. în oceanele din lumea lor, masculii !Cha au construit cuiburi complicate ca să atragă perechea. Cei mai puternici, aceia care au şansele mai mari să producă progenituri, au făcut cele mai mari şi mai elaborate cuiburi. Simplu, ca în teoria darwinistă. !Cha şi-au părăsit lumea natală cu mult timp în urmă, dar masculii tot trebuie să-şi dovedească meritele căutând ceva nou, ceva ce nu are alt mascul. în zilele noastre, iau multe lucruri folositoare de la noi.

– Extraterestrul minte în legătură cu lucrul pe care l-a găsit, zise Carver. Mi-a spus că l-a pierdut, dar ştiu că l-a ascuns în interiorul capsulei.

Rider Jackson scutură din cap:

– Dacă îl avea încă, te-ar fi omorât şi l-ar fi mituit pe Kanza. Şi nu ar fi sunat garnizoana la Ganesh Five.

– A făcut asta? De aceea a venit nava garnizoanei după noi?

– De ce crezi că ne-a detectat atât de repede controlul de trafic? El le-a spus ce ai tu de gând şi le-a povestit despre înţelegerea mea cu Kanza. Dana Sabah mi-a spus totul despre el când a încercat să mă determine să mă predau. Cred că amicul nostru s-a gândit că, dacă implică şi Flota, povestea va deveni mai palpitantă.

– Fiu de căţea. Şi eu, care credeam că e de partea mea, pentru că îmi datorează propria viaţă.

– În ceea ce îl priveşte, nu-ţi datorează nimic. Singurul motiv pentru care a rămas cu tine este că ta ai ceva de care are el nevoie. Ceva unic, la fel ca orice artefact antic, despre care crede că îl va ajuta să-şi câştige o parteneră: povestea despre cum ai încercat ta să scapi.

– Povestea ta este la fel de bună, locotenent Jackson, spuse Useless Beauty. Voi doi sunteţi duşmani, aşa cum ai zis. Luptaţi-vă în duel. Câştigătorul mă va lua cu el, iar eu voi plăti bine pentru asta.

– Ce părere ai? se întrebă Rider pe Carver, zâmbind.

– Eu cred că războiul s-a terminat. Şi Carver zâmbi, aducându-şi

aminte de ceva ce spusese Jarred, că pacea se face mai greu decât războiul, dar merită mai mult.

– Nu înțeleg, zise Useless Beauty, voi sunteți inamici.

Rider Jackson îşi vârî pistolul la brâu şi răspunse:

– Aşa cum a spus, războiul s-a terminat. Pe lângă asta, amândoi vrem acelaşi lucru.

Carver lăsă jos pistolul pe care îl luase de la Kanza şi se adresă extraterestrului:

– Tu eşti ca domnul Kanza. Crezi că suntem proprietatea ta, dar nu ne înțelegi.

– Trebuie să mă luați cu voi, se rugă Useless Beauty.

– Vrea să afle cum se termină povestea, îi spuse Rider lui Carver.

– Plătesc bine, continuă !Cha. Carver scutură din cap:

– Nu avem nevoie de banii tăi. Avem nava, iar eu am aproape treizeci de metri din firul acela ciudat pe care l-am luat de pe cadavrul dr. Smith. Este superconductor şi foarte puternic şi nu pot să nu mă întreb dacă nu e ceva ce ta şi cu ea ați luat de pe Ganesh Five B.

– Ți-am spus adevăml despre ceea ce am găsit, răspunse Useless Beauty. Ne-a scăpat printre degete şi ne-a distrus nava, dar nu a supraviețuit, în orice caz, recunosc faptul că firul acela poate fi interesant. Trebuie să-l analizez, bineînțeles, dar dacă este o bucată de material transformat în timpul distrugerii navei, s-ar putea să vreau să-l recuperez.

– Aşa m-am gândit şi eu, zise Carver. S-ar putea să nu fie un artefact din Vechea Cultură, dar s-ar putea să valoreze ceva. Şi informațiile din sondele lăsate pe Ganesh Five B ar putea fi valoroase.

– E posibil să le vreau şi pe acelea. Ca suvenir.

– Tu ce crezi? îl întrebă Carver pe Rider Jackson. Vom obține un preț mai bun pe piața liberă.

– Te pot forța să mă iei cu tine, spuse Useless Beauty.

– Ba nu, nu poți, răspunse Carver.

– Şi chiar dacă ai putea, ai distruge sfârşitul poveştii, continuă Rider. Sunt sigur că Flota sau coloniştii te vor salva, pentru un anumit preț.

A urmat un moment lung de tăcere. Apoi Useless Beauty zise:

– Mi-ar plăcea să ştiu ce se întâmplă după ce scăpați voi. Plătesc bine.

– Dacă scăpăm, spuse Carver. Trebuie să trecem de nava militară.

– Dana Sabah este un pilot bun, dar eu sunt mai bun, zise Rider Jackson. îmi închipui că şi tu eşti la fel.

– Înainte de a trece la treabă, trebuie să stabilim unde mergem.

– Asta e destul de uşor, având în vedere că tu eşti un muncitor cu contract, iar Flota îmi vrea mie pielea. Crezi că vechea navă a lui Kanza ne va duce până la Alianță?

– S-ar putea.

Cei doi bărbați şi-au zâmbit cu subînțeles, apoi au fugit spre navă.

Traducere: Mirela Oniciuc